

Az év legsikeresebb
detektívsorozata gyerekeknek!

2

MATEK- NYOMOZÓK

A rejtélyes Mr. Jekyll esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

2

A rejtélyes Mr. Jekyll esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2020

ELSŐ FEJEZET

OKTÓBER 30.,
22 ÓRA 16 PERC

A sötét álarcos alak felmászott a fehérre mázolt kerítésre, majd hangtalanul landolt a túloldalon. Összehúzta magát, fűrgén átszaladt Ida Rainey kertjén, és megállt a ház hátsó bejárata előtt. Az alak elővett egy szürke csontot, és becsúsztotta az apró kutyaajtón.

Öt másodperccel később hangos szimatolás hallatszott a házból. Egy perc sem telt el, és a szimatolást horkolás váltotta fel.

A maszkos ember benyúlt a lengőajtón, és kihúzott egy kis termetű, fehér kutyát, majd elővett egy elektromos borotvát, és munkához látott. Rövid idő múlva felhangzott a festékszóró flakonok felrázásának jellegzetes kattogása.

Amikor a mestermű elkészült, a kutya visszakerült a házba, a csont maradványa pedig a zsebbe. Az álarcos alak futva indult el Ida Rainey házától, egyenesen a szénfekete éjszakába.

MÁSODIK FEJEZET

HALLOWEEN

– A nagypapám azt állítja, az Öreg Milt háza a legjobb kísértetház a világon – mondta Gertie. – Erre én: „A világon, Papa? Kezdjük Erdéllyel! Azzal mi a helyzet? Drakula szülőföldjén tutira van pár ütős kísértetház.”

A gyerekek Ravensburg legkedveltebb halloweeni szórakozóhelyén jártak. Charlotte és Felix nyomában Gertie is befordult a homályos, nyikorgó padlójú harmadik emeleti folyosóra.

– Nézzétek, srácok! – Charlotte egy tucatszámú hatalmas, sötét gombócra mutatott, amik a plafonról lógtak lefelé. – Pókok. Hát ez cucci!

Felix felpillantott.

– Nekem a tavalyi óriás piócák jobban bejöttek. De lehet, hogy velem van a baj. Te hogy vagy vele, Stanley?

Stanley hezitált, mielőtt felnézett volna a hatalmas pókokra. A Gyűrűk Ura egy jelenetére emlékeztették. Kirázta tőlük a hideg.

– Stanley! – morogta Gertie. – Elszorítod a vérkeringést a csuklómban!

– Ó, ne haragudj! – suttogta vissza Stanley. Ő is hallotta, ahogy megremeg a hangja.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy eljött – jegyezte meg Charlotte.

Felix felnevetett.

– Csak azért, mert az utóbbi három évben Stanley mindig megígérte, hogy eljön ide velünk halloweenkor, és aztán *egyetlen* alkalommal sem jutott tovább a parkolónál?

– Ne is törődj velük, Stanley! – mondta Gertie. – Megy ez neked. Az én számításaim szerint eddig csak ötször vagy hatszor sikkantottál fel, mint egy óvodás kislány. És egyszer sem sírtál!

Gertie szétnyitott előttük egy pókhálót. Stanley becsukta a szemét, és átsétált alatta. A lány megpaskolta a karját.

– Látod, mondtam én, hogy nem lesz semmi baj. Mindjárt a végénél vagyunk. Azt hiszem, már csak egy nagy...

– ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!

Ekkor egy nyálkás kéz bukkant elő a semmiből, ami megragadta Stanley-t, és a fal irányába ráncigálta, egyenesen egy tátongó, fekete üreg felé. Stanley úgy ordított, ahogy a torkán kifért.

Gertie egyből levetette magát a földre, belekapaszkodott Stanley-be, és teljes erőből tartotta, mintha csak egy kötélhúzó versenyt próbálna megnyerni. Nem működött a dolog.

Stanley szeme most már nagyon is nyitva volt, és jól látta, hogy mi történik körülötte. A minden oldalról felvillanó villámcsapások folyamatosan valami új borzalomra hívták fel a figyelmét. Azt viszont nem tudta kivenni, hogy mi rángatja a falban lévő lyuk felé – amiről Stanley felismerte, hogy valójában egy hatalmas, kitért száj. Már csak néhány lépésnyire volt tőle.

– Gertie, segíts! Túl fiatal vagyok a halálhoz! – kiáltotta.

Gertie még jobban belecsimpaszkodott a fiú bokájába, és úgy himbálózott jobbra-balra, mint egy vasmacska a tengerben. Gertie minden egyes rántásnál felsikított.

– Legjobb... kísértetház... valaha!

– Felix! Charlotte! Szedjete ki innen! – ordította Stanley.

Felix habozott, majd összevigyorgott Charlotte-tal.

– Még az is lehet, hogy tetszeni fog neki.

– Valószínűleg nem – mondta Charlotte. – De jót fog tenni neki. Engedd csak el, Gertie!

Ahogy Stanley-t szó szerint magába nyelte a legrosszabb rémálma, még hallotta Gertie kiáltását a visszhangzó falak között.

– Élvezd, Stanley! Élvezd!

Stanley a hátára zuhant, és fejfelé lefelé lebucskázott a vaksötét, kanyargós alagúton. Kezek kapaszkodtak belé. Pókhálók ragadtak rá. Fénylő szemek bámulták meg.

Stanley hangosabban rikoltozott, mint valaha.

Amikor azt gondolta, ennél gyorsabban már nem is mehetne, hirtelen kirepült az alagútból, arcán érezte a hűvös éjszakai levegőt, majd valami különös, szivacsos verem alján landolt.

Életben volt. Néhány perc múlva úgy döntött, megpróbál levegőt venni és kinyitja a szemét, hogy megvizsgálja, pontosan mibe esett bele. Egy hatalmas, majomfejekkel kipárnázott veremben feküdt. Újra felüvöltött.

Felnézett. Tudta, hogy most már vége van. Egy fiú, akinek egy Ricky feliratú névtábla volt a pólójára ragasztva, odament Stanley-hez, és megpróbálta kihámozni a magzatpózból.

– Jó kis esés volt, haver. Aki lejut a Halál Alagúton, kitúrhat magának egy plüss majomfejet a kupacból. Fikát vagy inkább Hányást szeretnél?

– Tessék? – kérdezte Stanley, akit egy újabb pánikhullám öntött el, ahogy próbált kimászni a veremből.

Ricky két majomfejet húzott ki a kupacból, és meg-
rázta a sárga példányt Stanley orra előtt.

– Ennek a tagnak Fika a becsületes neve – mondta,
majd felmutatta a zöldet is. – Ennek a cukiságnak pe-
dig Hányás. Melyiket kéred?

– Egyiket sem – motyogta Stanley.

Ricky vállat vont.

– Ha esetleg érdekel, a legtöbb gyerek Fikát vá-
lasztja – jegyezte meg a fiú, majd Stanley kezébe nyo-
mott egy sárga majomfejet, és elsétált.

Ahogy Stanley és Fika egy pad felé imbolyogtak, Stanley megjegyezte magának, hogy az élete hátralévő részéig messziről el fogja kerülni az Öreg Milt kísértet-házát, a Halál Alagutat és Rickyt is. Levette a szemüvegét, a térdei közé szorította a fejét, és próbálta megnyugtatni magát. Amikor egy vérfagyasztó sikolyt hallott a kísértetházból, felkapta a fejét, és viszszelezett az épületre.

Sosem értette, hogy Gertie és a többiek miért gondolják, hogy jó szórakozás félni. Stanley Carusoe szerint ez volt az egyik legrémesebb dolog a világon.

– Hé, lúzer! – recsegett egy mogorva hang.

Stanley felpattant. Arra számított, hogy hozzá beszélnek. De a sértést valójában Herman Dale-nek, az új gyereknek szánták. A mogorva hang pedig nem máshoz tartozott, mint Dervin Chowderhez.

Herman apró volt, furcsán öltözködött, és nem beszélt túl sokat. Dervin meg az iskola réme volt. Dervin előtt általában mindenki egyenlő volt, ha terrorizálásról volt szó, de Stanley-nek úgy tűnt, hogy az utóbbi időben Herman kiemelt helyet kapott Dervin listáján. Herman hátat fordított Dervinnek és a haverjainak, majd elsétált az Öreg Milttől.

– Hahó, Stanley, ez király volt!

Stanley ismét összerezzen.

Felix, Charlotte és Gertie futva közeledtek felé.

– A Halál Alagút, Stanley! – kiáltotta Gertie. – Én még sosem csúsztam le rajta. Nagyon szerencsés vagy! Stanley zsebre tett kézzel bámult a barátaira.

– Ja, szerencsés. Szeretném megköszönni nektek, a *volt* legjobb barátaimnak, hogy segítettetek nekem, amikor szükségem volt rá – mondta Stanley, majd átnyújtotta Gertie-nek a sárga majomfejet.

– Fika?! – sikkantotta a lány. – Most komolyan, srácok, mennyire cuki már Fika? Na, Stanley, most őszintén, milyen volt a csúzás?

Stanley megrázta a fejét.

– Nem... nem akarok beszélni róla.

– Ez a beszéd, öregem! – Felix jól hátba veregette Stanley-t. – Az ilyen nehéz időkben nem beszélni kell, hanem enni! Én azt mondom, *Ultrakutya!* Benne vagytok?

– Nem is tudom – válaszolta Charlotte, és a szeme sarkából Stanley-re pillantott. – Lehet, hogy most már haza kéne mennünk.

Gertie bólintott.

– Igen, az *Ultrakutya* mindig jó ötletnek tűnik, de sosem lesz jó vége.

– Ugyan már, srácok! – Felix elindult lefelé az utcán. – Ez a halloweeni hagyományunk. Már így is kilométeres lesz a sor, úgyhogy haladjunk! És az is lehet, hogy megváltozott.

– Felix, csak néhány dolog van a világon, ami sosem fog megváltozni – mondta Stanley. – Annak is

a nagy része matematikai képlet. Egy másik pedig Frank Ultra.

A négy barát elfoglalta a helyét a lenyűgözően egyenes sor végén, ami egy lepukkant büfébodé ablakához vezetett. A karjukat feszesen tartották a testük mellett, és felkészültek, hogy tökéletes összhangban, egyszerre tudjanak lépni, amint megmozdul a sor. Bal láb, majd jobb láb.

– Idén biztos, hogy csokit is fogok kérni a Tripla Chilis Csivavámra – suttogta Felix, hátrapillantva a válla fölött.

– Maradj már csendben, Felix! – csattant fel Gertie.
– Mit gondolsz, mit csinálsz?

Stanley elpróbálta a rendelését a fejében. Ránézett a rozoga hotdogos bódéra, és elgondolkodott, hogy mennyire hasonlít az Öreg Milt kísértetházra. Egy őszöreg, rozsdás tábla volt a falán, rajta nagy, kék felirat: Ultrakutya. Alatta pedig kisebb betűkkel: Frank Ultra Hotdog Mester. Stanley maga elé képzelte, ahogy a szülei gyerekkorukban ugyanitt álltak sorban. Kíváncsi volt, ők hogyan kezelték Mr. Ultrát.

Az első lány a rendelésével a kezében, hangosan zokogva állt ki a sorból. Ugyanígy az őt követő fiú. A következő három gyerek is könnyes szemmel távozott. Aztán a közvetlenül Felix előtt álló fiú inkább elsétált, és úgy tűnt, talán még rosszul is lesz.

– Következő! – vicsorogta Mr. Ultra a bódéból. – Nahát, ez a vörös fejű madárijesztő mit akar itt?

Felix odalépett az ablakhoz, bal láb, majd jobb láb. Kirakta a pultra a rendelésének pontos végösszegét és hangosan megszólalt:

– Egy XXXL-es, csokoládéban és tormában megforgatott Tripla Chilis Csivavát szeretnék kérni.

– A Böfögtető Specialitásomat kéred, mi? – kezdett bele Mr. Ultra, majd beletörölte a zsíros kezét a vállán átdobott koszos konyharuhába. – Gondolom, mivel nincsenek barátaid, nem is számít, mi jön ki a szádból, miután betömted. Igaz-e?

Felix nem mozdult. Még levegőt sem vett. Egyszerűen csak várt. Egy perccel később Mr. Ultra kicsúsztatta a rendelését az ablakon.

– Boldog halloweent, répafej! És most tűnj el a szemem elől, mielőtt még elhányom magam.

Felix felkapta a Csivaváját, tökéletes 45 fokos szögben megfordult, és kiállt a sorból, hogy átadja a helyét Gertie-nek.

– Következő! – harsogta Mr. Ultra.

– Kérek szépen egy kis...

– Azt mondtam, KÖVETKEZŐ! – ordította Mr. Ultra, majd kidugta a fejét az ablakon, minden irányban szétnézett, mintha keresne valamit. Minden mozdulattal újabb ősz hajszálak hullottak ki kopaszodó fejéből.

– Nem látok itt senkit. Honnan jöhet ez a hang? – majd ránézett Gertie-re, és a szívéhez kapott. – Ó, hát itt vagy! Ne lopakodj ide csak úgy! Mit akarsz?

Stanley észrevette, ahogy Gertie füle elvörösödik. A lány igyekezett visszafogni a haragját, és úgy válaszolt.

– Kérek szépen egy kis alomnyi Tacsó Kölyköt!

Mr. Ultra rászegezte a tekintetét, majd a szája mellé rakta a kezét, mintha valami titkosat akarna súgni Gertie-nek.

– Biztos vagy benne, hogy ez jót tesz a fogyókúrádnak?

Stanley még soha életében nem látott ennyi önmegtartóztatást Gertie-től. A füle még élelkebb vörös

színt öltött, de nem szólt egy szót sem. Mr. Ultra jóízűen felnevetett, egy kis barna zacskót lökött a lány felé, és az utca irányába bökött a fejével.

– Mehetsz is, Pufóka! Boldog dagadást!

Most Charlotte lépett az ablak elé. Egyenesen Mr. Ultra szemébe nézett. Mr. Ultra egy percig viszonzta a pillantását, majd felkapta a zacskót, amit a szakácsa odarakott elé, és átadta Charlotte-nak.

– A szokásos, közepes méretű Pedikűrös Pudli Pufancs – mondta Ultra.

Charlotte fizetett, megkapta a visszajáróját, bólintott, és utat engedett Stanley-nek.

– Egy közepes Rex Felügyelő Falatot szeretnék kérni – mondta Stanley.

Mr. Ultra gúnyosan vigyorgott, szippantott egyet az orrával, majd elvette Stanley-től a pénzt. Cserébe egy zacskónyi sárga, puha falatkát rakott ki a pultra. Stanley próbálta elvenni, de Ultra erősen fogta. Hosszan bámult Stanley szemébe, aki még pislogni sem mert, de végül megtört, és lazított a szorításán.

– Én is így gondoltam – mondta Ultra. – Gyáva vagy. Mit szólnál inkább egy nagy adag Alamuszi Nyuszihoz? Az jobban illene hozzád.

Mr. Ultra elengedte a zacskót. Stanley odatántorgott a bódé sarkánál lévő ízesítő állomáshoz. Ketchupot pumpált egy fehér tárolódobozkába, majd felnézett a falon lévő táblára: „Te is tudod, hogy visszajössz még.”

Az egyik piknikasztalnál találta meg a többieket.

Gertie egyre csak bámult maga elé, de nem evett.

– Charlotte, hogy csinálod, hogy téged sosem kezd el piszkálni az öreg?

Charlotte feldobta az utolsó falat Pudli Puffancsát a levegőbe, és bekapta.

– Ő is olyan, mint minden más szájhős. Ha egyszer bebizonyítod, hogy nem tudnak megbántani, akkor békén fognak hagyni.

– Könnyű azt mondani... – motyogta Gertie. – Tessék, Felix, teljesen elment az étvágyam.

Felix vigyorgott, és kegyesen átvette tőle a Tacskó Kölykeket.

– Megmondom neked, hogy mit csinálj – kezdte Felix. – Amikor én következem, teljesen kikapcsolom az agyamat. Meg sem hallom, hogy miről beszél. Egyébként is azt mond, amit akar, amíg ilyen hotdogokat gyárt. Én azt mondom, megéri.

Stanley sóhajtott.

– Hát, egy dologban igazad van. Ez a legjobb kaja, amit valaha ettem.

Miután meghallgatták Felix előadásában az ábécé elbőfögését, elindultak hazafelé. Amikor ahhoz a sarokhoz értek, ahol el szoktak válni, Stanley tétován megállt. Az utolsó néhány hátralévő háztömb ijesztőbbnek tűnt, mint általában. Örült, hogy még nem lankadt le a beszélgetés.

– Na, engem várnak az ingyen cukorkák! – mondta Felix, majd két kézzel megragadta és szétnyitotta az ingjét, hogy látható legyen a mellkasán lévő hatalmas S betű. – A legkirályabb ünnep!

– Azta – nevetett Charlotte –, szóval akkor okkal van rajtad ez a... sztreccses izé?

Felix lekapta az ingjét és a nadrágját, kibontotta a köpenyét, csípőre tette a kezét, és kidüllesztette a mellkasát.

– Csak hogy tudd, ez egy hivatalos Superman jelmez. Van róla fogalmad, hogy mibe került ez nekem?

– Úgy érted, a büszkeségeden kívül? – ugratta Charlotte. – Fel fognak nőni ezek a fiúk valaha is, Gertie?

– Rossztól kérdezed. – Gertie elővett egy vastag keretes szemüveget a táskájából, szoros kontyba kötötte a haját, majd ránézett Felixre. – Mehetünk, Clark?

– Csak utánad, Lois.

Egy szökkenéssel már el is tűntek.

Charlotte észrevette, ahogy Stanley üres tekintettel bámul az utcájukra.

– Rendben vagy, Stanley?

– Ja, igen, semmi gond. Jobb nem is lehetne. Boldog halloweent! – Elindult a járda irányába, próbált nyugodtnak és összeszedettnek tűnni. De ahogy Charlotte látóterén túljutott, rohanni kezdett, és megkockáztatta a rövidebb utat Mrs. Dinklage túlbujánczott bokrain keresztül.

Már majdnem átjutott az ágas-bogas növényzeten, amikor valami megragadta a lábát. Lepillantott, hogy megnézzé, mibe akadt bele a cipőfűzője. És akkor meglátta. Egy hangosan hörgő szellem nézett vissza rá. Stanley kirántotta a lábát a fogásából, és próbált átszaladni a bokrokon, de belegabalyodott egy hatalmas pókhálóba. Felüvöltött. Kétségbeesetten tisztogatta az arcát, hogy újra lásson. Amikor végre sikerült, két tágra nyílt, vörös szemmel találta szemben magát. Még több hörgés. Stanley levegő után kapkodott, és teljes testében remegett. Végső elkeseredésében keresztülszaladt a bokrokon, és a házuk felé vette az irányt.

Csak hogy a Carusoe-ház és Stanley között egy sötét alak állt. Az arca fehér volt, a szeme helyén pedig két szintelen, ovális lyuk tátongott. Az alak egy széles, ezüstszerű kardot emelt a feje fölé, és felkiáltott:

– „Tudod, közös, hogy meghal, aki él, s természet útján szebb valóra kél.”¹

Stanley akkorát ordított, amekkora csak a tüdejéből tellett, aztán összeesett a földön.

¹ William Shakespeare: *Hamlet, dán királyfi* (fordította: Arany János).

HARMADIK FEJEZET

EZ MÁR HÁBORÚ!

Mindenhol zseblámpák villantak fel, és a hörgés nevetéssé alakult. A vörös szemű alak levette az álarcát. Darren Simpson volt az. A fehér szellem is előlépett. Lena Mills. Még valaki megjelent, kezében a hatalmas pókhálóval. Ronan White. Stanley hosszát sóhajtott. Hát persze. Gondolhatta volna. Az Irodalom Klub.

– Hé, Stanley! – kezdett bele a kardos alak. – Mivel annyira szereted a matekot, mondd már el nekem, mi a valószínűsége annak, hogy most összepisilted magad!

A négy irodalommániás hangos hahotázásba kezdett.

Stanley feltápáskodott és leporolta magát. Próbálta helyreállítani a légzését, de még mindig fékezhetetlenül reszketett.

– Fogadni mernék, hogy ti is megijednétek, ha valaki rátok támadna az éjszaka közepén – mondta Stanley. – Nem valami nagy teljesítmény, Polly. De mondjuk ti az Irodalom Klub tagjai vagytok. Amúgy sem vagytok hozzászokva a nagy teljesítményekhez.

Polly lerántotta a maszkját, és tett egy lépést Stanley felé. Hosszú barna haja és finom vonásai még a zseblámpák éles fényében és egy kiló ijesztő sminkkel együtt is szépnek látszottak. Hogy lehet valaki ilyen csinos és ilyen borzasztó egyszerre? Stanley-nek fogalma sem volt.

Polly és csapata körbevette Stanley-t.

– Most mit fogtok csinálni? – kérdezte Stanley. – Versszavalással fogtok a halálba kergetni?

– Stanley, figyelj rám! Övön aluli volt, amikor Abrams rendőrfőnök név szerint megemlített engem a tévében.

– Szóval ezzel a kis rajtaütéssel egyenlítettétek ki a számlát?

– Ne is álmodj róla! Ez csak egy kis figyelmeztetés volt. Azért kaptad, mert mi igazságosan játszunk. De innentől már háború van, Stanley Carusoe! Add át a többi kockafejnek is!

– És ha már háborúról van szó, Polly, tudod, hogy mikor volt az 1812-es háború? Ó, várj csak... Valószínűleg nem, mert ez egy szám. Na, és most mi lenne, ha te és a költészetimádó kispajtásaid lelépnétek Bob

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Shakespeare-t olvasni valami gyertyafényes barlangban?

– William Shakespeare, te hígagyú sügér!

– Igen, úgy hallom, ő is egész jó.

Polly odalépett hozzá.

– Ahogy mondtam, Stanley, háború van! – A mutatóját Stanley mellkasának nyomta, és rábámult.

Egy darabig farkasszemet néztek, végül a lány csettintett egyet.

– Gyerünk, srácok, lépünk le innen, mielőtt bezár a kávézó!

Stanley figyelte, ahogy eltűnnek, majd a házukhoz vezető utolsó tíz métert átrohanta. Kettesével vette a terasz lépcsőfokait, és olyan gyorsan surrant be a házba, ahogy csak tudott.